

Hi havia una vegada, fa molt, molt de temps, tant que ni tan sols existien el dia i la nit, i a la terra només hi vivien criatures màgiques i estranyes, dos petits follets que somiaven amb saltar tan alt que poguessin arribar a atrapar els núvols. Un era roig i l'altre, de color plata.

Un dia, la Gran Fada del cel els va descobrir saltant una i una altra vegada, en un joc inútil i divertit alhora, provant d'atrapar uns lleugers núvols que passaven a gran velocitat. Els dos follets eren tan petits que els seus salts poca alçada tenien. Tant i tant la va divertir aquell joc, que va decidir regalar un do màgic a cada un.

—Què és el que més desitjaries a la vida? Demana només una cosa, no puc donar-te més —va preguntar al follet roig, que semblava més inquiet.

El follet, emocionat per parlar amb una de les grans fades del cel, i ansiós per rebre el seu desig, va respondre al moment.

—Saltar! Vull saltar per sobre de les muntanyes! Per sobre dels núvols i el vent, i més enllà del cel!

—N'estàs segur? —va dir la fada—. No vols cap altra cosa?

Amistat
El desig dels
follets

El follet, impacient, va explicar a la fada els anys que havia passat somiant amb aquell do, i va assegurar-li que res no podria fer-lo més feliç que poder saltar alt i molt alt. La fada, convençuda, va bufar sobre el follet i, a l'instant, aquest va saltar tan alt que en uns moments va travessar els núvols, després va seguir cap al Sol, fins que finalment van deixar de veure'l camí de la Lluna i les estrelles.

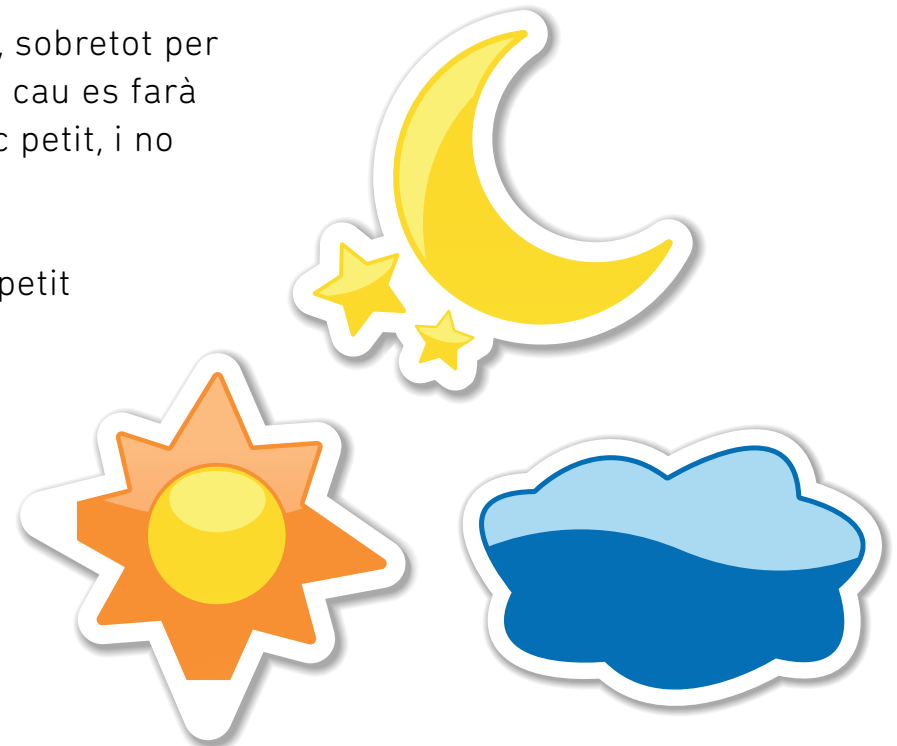
La fada, aleshores, es va dirigir a l'altre follet.

—I tu, follet de plata?, què és el que més vols?

El follet de plata, d'aspecte una mica més tranquil que el primer, es va quedar pensatiu. Es va gratar la barbeta, es va estirar les orelles, va mirar el cel, va mirar a terra, va tornar a mirar el cel, es va tancar els ulls, es va acostar una mà a l'orella, va tornar a mirar a terra, va posar un gest trist i, finalment, va respondre:

—Vull tenir la força suficient per poder atrapar qualsevol cosa, sobretot per subjectar el meu amic. Salta tan i tan alt, tan i tan lluny, que si cau es farà molt mal. I jo l'estimo molt i no vull que li passi res dolent! Sóc petit, i no el podré aturar.

En aquell moment, va començar a sentir-se un soroll, com un petit crit en la llunyania, que es va anar acostant i acostant, sonant cada vegada més alt, fins que es va poder distingir clarament la cara espantada del follet roig, que estava a punt de clavar-se el mastegot més gran de la història. No podia parar de saltar i estava a punt de caure i quedar esclafat a terra. Aleshores la fada va bufar sobre el follet de plata per con-

cedir-li el seu desig, ser àgil i valent per atrapar al vol qualsevol cosa. I així és com el follet platejat va poder aturar el cop del seu amic i salvar-li la vida abans de caure a terra.

Amb el cor gairebé fora del pit i els ulls plens de llàgrimes, el follet roig va lamentar haver estat tan impulsiu i no haver pensat en les conseqüències del seu desig. Va abraçar el seu bon amic. Agraït per la seva generositat, el follet roig es va oferir a intercanviar els dons, guardant per a ell el do d'atrapar follets, i cedint al seu company l'habilitat de saltar sobre els núvols. Però el follet de plata, que sabia quant desitjava el seu amic aquell do, va decidir que el compartirien per torns. Així, successivament, un saltaria sobre els núvols i l'altre l'hauria d'atrapar quan estigués a punt de caure, i ambdós serien igual de feliços.

La fada, commoguda per la bondat i l'amistat dels dos follets, va regalar a cadascun d'ells un dels més bells objectes que decoraven els seus cels: el Sol i la Lluna. I els va dir:

—Tu, follet roig, seràs el follet del Sol i sortiràs cada matí i escalfaràs i il·luminaràs la Terra.

—Tu, follet de plata, seràs el follet de la Lluna i cada nit faràs companyia a les estrelles.

Des de llavors, el follet del Sol salta feliç cada matí, lluint davant el món el seu regal. I quan després de tot un dia cau a terra, el seu amic li evita el cop. Tot seguit prepara el seu salt el follet de la Lluna, il·lumina orgullós la nit i fa companyia a les estrelles, esperant que, quan caigui a terra, el seu amic també el pugui recollir. I així cada dia.

Adaptació